

Antidogma - Az EU Nobel-békedíja: orwelli történet II. rész

2012 december 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha a klasszikus háborúk eltűnnek a fejlett országok gyakorlatából, ez egyrészt az életszínvonal növekedéséből és az oktatás általánossá válásából következik? alapvető szemléletváltozásnak, másrészt a vizuális és azonnali kommunikációs eszközök (televízió és internet) széles körű elterjedésének kettős hatására következik be.

Az Egyesült Államok 1975-ben mindenekelőtt azért volt kénytelen feladni a vietnami háborút, mert az amerikai nép egyre kevésbé viselte el harctéri veszteségeik mindennapos látványát a tévéképernyőkön, és mert az egyetemes lelkiismeret (meg persze a Szovjetunió) nem térte volna, hogy Washington ebben az esetben bevesse az atomfegyvert. Az információ azonnalisága és mindenhatósága teszi a klasszikus háborút egyre elfogadhatatlanabbá a fejlett országok közvéleménye számára, nem pedig a bürokratikus brüsszeli intézmények.

Ez a tényállapot két fő következménnyel jár. Egyrészt azzal, hogy a fejlett államok többé már nem keveredhetnek klasszikus háborúba egymás ellen, ami persze nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem háborúskodnak egymással, csupán azt, hogy más módszerekkel, mint a klasszikus háborúk. Sokkal alattomosabb, az utca embere számára láthatatlan módszerekkel. Többé nincsenek hadüzenetek, a klasszikus fegyverek sem játszanak már szerepet, az anyagi és emberveszteségek is nagyon csekélyek.

A XXI. századi háborúk sokkal álnokabb és kifinomultabb eszközökkel folynak: fegyvereik a médiumok, a propagandakampányok, a dezinformációs műveletek, a pszichológiai manipulációk, az alvállalkozókkal végrehajtott terrorakciók, célpontjaik pedig az emberi agyak, hogy elfogadtassanak velük olyan változásokat és gyakran sokkal teljesebb alávetettségeket, mint amilyeneket a múlt klasszikus háborúival sikerült elérni. Erről az új típusú háborúról, erről az „árnyékháborúról”, amelyet első sorban USrael visel a „világ maradéka” ellen Francois Mitterrand francia köztársasági elnök is beszélt politikai végrendeletében, amelyet néhány héttel a halála előtt bízott rá egy újságíróra. „Franciaország nem tudja, de háborúban állunk Amerikával.

Igen, ez egy állandó, életbevágó, gazdasági és látszólag halottak nélküli háború. Igen, az amerikaiak nagyon kemények és nagyon mohók, korlátlan hatalmat akarnak a világ fölött... Ez egy ismeretlen háború, egy állandó háború, látszólag halottak nélkül és mégis élet-halálra szóló háború!” (Georges-Marc Benamou: *Le dernier Mitterrand*, Plon, 1997).

Másrészt látni kell azt is, hogy amikor a fejlett országok katonai intervenciókhoz folyamodnak, többnyire a világ periférikus zónáiban teszik, amelyek a média számára nehezen megközelíthetők, és többé már nem vetnek be sorköteles állományt, hanem csak hivatásos katonákat, a saját soraikban lehetőleg „zéró veszteséget” célozva

meg, tehát a földi hadműveletek helyett a légitbombázást részesítve előnyben, és arra törekedve, hogy a konfliktus minél rövidebb legyen, a sajtónyilvánosság lehető legteljesebb kizárásával. Ez a fajta háború zajlik a világ több régiójában, nevezetesen Afganisztánban, Irakban vagy Líbiában, ahol egyébként az EU-tagországok hadseregei tömegesen vesznek részt a NATO hadműveleteiben.

A második strukturális változás az európai országok születési arányszámának a hanyatlását érinti, ami évek óta a népesség gyorsuló elöregedésével jár. Ez a változás különösen látványos Németországban, mivel az egyik valószínű demográfiai forgatókönyv azzal számol, hogy 2050-re Németország lakossága csaknem 14 millió fővel csökken, dacára az évi százezres bevándorlásnak. 2050-ben 60 évesnél idősebbek fogják alkotni a német népesség több mint 40 százalékát, és így csaknem háromszor annyian lesznek, mint a 20 év alattiak. Ezek a népesedési adatok döntő fontosságúak, mert minden történész tudja, hogy a háborúk általában gyorsan növekvő népességű szegény zónák és gyöngye demográfiai nyomású gazdag zónák között robbannak ki. Ebből a szempontból egyetlen történész sem hiheti komolyan, hogy valószínű lehet egy háború a nyugat-európai országok között, miközben demográfiai fenyegetései mindegyiket és egyre inkább előregszik a lakosságuk.

Végül a harmadik strukturális változás pontosan az afrikai országok demográfiáját érinti. Az említett okok miatt egyetlen komoly szakértő sem tagadhatja, hogy a Földközi-tenger északi és déli partja közötti népesedési és gazdasági különbség jelenti Európa számára a fő háborús kockázatot a következő évtizedekben. Márpedig a történelem furcsa fintoraként maga az európai integráció eszméje abból áll, hogy az európai övezeten kívül tartsa az afrikai országokat – egyébként nagyon helyesen és teljes joggal, hiszen ezeknek semmi helyük az EU-ban. Más kérdés, hogy ez az elv távolról sem a békét, sokkal inkább a háborút fogja jelenteni Európa számára.

Ha az eurokraták szintén azt képzelik, hogy a brüsszeli Bizottságtól eredő harmonizációs direktívák akadályozták meg egy újabb háborút Európában fél évszázad óta, akkor a saját(ságos) logikájukhoz híven a lehető leghamarabb fel kellene ajánlaniuk az afrikai országoknak, hogy csatlakozzanak ehhez a politikai építményhez, amely állítólagosan a béke garanciája. Ha nem így tesznek, csupán nyilvánvaló következtetésükkel tesznek tanúbizonyságot, és akarva-akaratlanul elárulják, hogy az európai építkezés, legalábbis a jelenlegi formájában, valójában egy Washingtonban kitalált művelet, azzal a céllal, hogy Európát az amerikai geostratégiai játszma

engedelmes kiszolgálójává tegye. Ez a m?velet globális szinten az apartheid minden jellegzetességét magán viseli, hiszen két kategóriába sorolja az országokat: egyik oldalon az euro-atlantista csatlósokkal, másikon a potenciális ellenségekkel. Ez a politikai alávetettség egyenesen a „civilizációk összecsapásához” vezeti Európát, ahogyan azt Washington eltervezte. Azzal, hogy a Nobel-békedíjat odaítélték az Európai Uniónak, amely csak annak az éremnek a civil oldala, amelynek katonai oldalát NATO-nak hívják, a norvég Nobel-bizottság és gazdáik a világbékére nézve legveszélyesebb és legnyugtalanítóbb gondolatot és stratégiát honorálták. Knut Hamsun pedig foroghat a sírjában...

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló